

15

Caesare vešel do laboratoře Willa Borgera. Seděl u stolu zahloubaný do stejné mapy, kterou tu Caesare viděl minule. Borger zvedl hlavu a kývl na něj. „Ahoj, Steve.“

„Ahoj, Wille. Dík, že sis na mě udělal čas,“ odpověděl Caesare. Došel k němu a podal mu malý paměťový disk.

„V pohodě.“ Borger se na disk podíval a hned ho zapojil do počítače. „Kde je Clay?“ zeptal se s prsty bloudícími po klávesnici.

„Hraje si na moři s delfíny.“

Borger se usmál. „Radši se ani nebudu ptát.“ Na monitoru vyskočilo okno s obsahem disku. „Dobře, tak co to tu máme?“

„Tohle je video od našeho přítele Taye z Pathfinderu. Je to záznam, který nahrála ponorka Triton při ponoru... než jsme ji ztratili. Není to moc dlouhé, ale s Clayem jsme si mysleli, že ti to ukážeme. Třeba tam najdeš něco užitečného. Vlastně jsme doufali, že by nám mohla dát nějaké vodítko, kterým směrem ponorka zmizela, když jsme ztratili kontakt.“

„Dobře.“ Borger spustil video poloviční rychlostí. S očima přilepenýma k obrazovce se natáhl za sebe pro další plechovku koly Jolt. Prázdné plechovky na polici už tvořily malou pyramidu. Soudě podle jejich počtu Caesareho napadlo, jestli není Borger u Joltu akcionářem.

Borger otevřel plechovku a sledoval, jak Triton sestupuje do hluboké vody. Video nemělo zvuk, ale kvalita obrazu byla perfektní. Krátce po třech minutách sestupu se objevily první známky interference, několik drobných bílých flíčků, které se daly sotva postřehnout. S plynoucím časem byly skvrny větší a častější, ale obraz se dal pořád pohodlně sledovat.

Náhle se interference znatelně zhoršila a Borger se předklonil. Zastavil video a přetočil ho. Přehrával si krátký úsek pořád dokola, až se zastavil na jednom konkrétním obrázku.

„Co je tohle?“ zeptal se víceméně sám sebe.

Caesare se k němu naklonil: „Co?“

Borger procházel řádku obrázků dopředu a dozadu. Ukázal na pravý horní roh obrazovky. „Tohle, přímo tady.“

Caesare se podíval pozorněji. Z modrého šera se vynořil drobný, světle zbarvený obrys. Jak prohlíželi jedno políčko za druhým, pozvolna se zaostřoval, až začal připomínat lehce zakřivenou čáru. „Hmm... odraz světla z vnitřního světla ponorky na plexiskle?“

„Možná,“ odušil Borger a našpulil rty. Dál si prohlížel obrázky stále dokola. Silueta byla čím dál zřetelnější, až se

nakonec interference zhoršila tak, že zbytek obrazu překryla. Vrátil se o několik obrázků nazpět. „Podle mě to není odraz.“ Ukázal na malý flíček na monitoru: „Voda v oceánu je plná různých úlomků a organického materiálu. Podívej se pořádně, tady... vidíme jeden takový kousek, jak proplovává kolem okna směrem nahoru. A tady ten bílý obrys mívá. Kdyby to byl jen odraz, ta malá d'ubka by v něm prostě zmizela.“

Caesare přikývl. „Máš pravdu.“

„Je možné, že je to nějaká anomálie v záznamu, ale já o tom pochybuju.“ Znovu přehrál video dopředu. „Bohužel zrovna tady začíná být interference tak silná, že obraz ztrácíme.“

Caesare se narovnal: „Takže se to nedozvíme.“

„Hm, to jsem neřekl,“ opáčil Borger a minimalizoval okno. Otevřel jiný program a vyťukal několik příkazů tak rychle, že to Caesare ani nestačil sledovat.

„Co tím myslíš?“

„Myslím tím,“ odpověděl Borger, který teď na obrazovce přecházel mezi několika různými okny, „že bychom mohli část té interference odfiltrovat.“

„Jak?“ Caesare si přitáhl židli a posadil se.

„Když dokážeme odhalit frekvenci a stupeň té interference, počítač by ji mohl zvládnout započítat a odstranit z obrazu. Je to technika, kterou používají astronomové

u pozemních teleskopů, říká se tomu „adaptivní optika“. Zemská atmosféra deformuje světlo, které skrz ni prochází, a tak vědci museli přijít na způsob, jak deformaci změřit laserem, aby ji mohl počítač zkorigovat. Výsledkem je skoro stejně zřetelný obraz jako z Hubbleova teleskopu, který obíhá vysoko nad naší atmosférou.“

„Jasně, ale my žádný takový laser nemáme,“ upozornil ho Cesare.

„To je fakt,“ odpověděl Borger. „Ale máme ten druhý nejlepší nástroj.“

„A tím je?“

Borger se usmál: „Matematika.“

Clay se opíral o stěnu můstku a spolu s Alison a jejím týmem čekal na nové zprávy od Sally nebo Dirka. Lee Kenwood seděl u počítače a procházel si systémové protokoly. Zvedl zrak ke Clayovi.

„Pane Clayi, chci říct Johnu. Jestli chceš, můžu ti tohle celé nahrát.“

Než stihl Clay odpovědět, Alison ho předběhla: „Určitě to nahrávají od první chvíle.“

Clay se podíval na Alison, pak na Leeho a pokrčil rameny: „Má pravdu.“

Lee se nervózně usmál. „Aha.“

„Jdu trochu na vzduch,“ prohlásila Alison a otevřela dveře na palubu. Chris ji následoval.

Alison se chytila oběma rukama zábradlí a zadívala se přes bok lodi do modré vody. „Já věděla, že jsou všichni stejní.“

Chris se zamračil. Vypadal nejistě. „Já ti nevím. Nejsem si jistý, jestli zrovna tenhle člověk zapadá do škatulky, kterou jsme začali tak nenávidět.“ Podíval se na ni, chtěl ji přimět k úsměvu.

Nechytila se. „Neslyšel jsi, co právě řekl? Přiznal, že to celé nahrávají, a ani se nám to neobtěžovali říct.“

„Jo, ale ani to nepopřel. Nebo jo?“ upozornil Chris. „Mohl být prostě zticha a říct: ‚Díky, Lee. Budeme moc rádi, když nám to nahrajete.‘ Ali, proboha, tohle je armáda. Ti nahrávají prostě všechno!“

Zavrtěla hlavou. „Já mu nevěřím.“

Chris sklopil hlavu. „Ali, ty nevěříš nikomu.“

Dotčeně vykulila oči: „To není pravda!“

„Ale je. Je to pravda, a ty to víš. Podívej, známe se už dlouho, ale přiznej si to, ty si nepustíš k tělu prakticky nikoho.“

Alison na Chrise pobouřeně přimhouřila oči. „To přeháníš!“

„Ali, jsi skvělá ženská,“ pokračoval, „ale na něco bys měla prostě zapomenout. Já armádu taky nemám rád, a víš

co, třeba s námi zase vyběhnou. Ale mě prostě nebaví být celý život věčně na všechny naštvaný.“ Chris se zadíval zpátky do vody. „Hele, já toho Claye taky neznám. Ale podle mě si docela váží toho, že mu pomáháme. Dobře, tak z toho s těmi novináři vytřískají nějakou publicitu. No a? Nemůžou získat pozornost, aniž bychom ji získali i my.“

Alison se na něj dlouho mlčky dívala, než nakonec hlasitě vydechla. „Fajn. Dám mu šanci.“

„Tak se mi to líbí,“ řekl Chris. Vzal ji kolem ramen a na okamžik objal. „A teď si koukej užívat výhled a snaž se nemyslet na to, že ti zrovna teď nejspíš prohrabuje kabelku.“

Lee se znovu podíval z monitoru na Claye. Ten se opíral o stěnu, aby s ním necloumalo lenivé převalování vln, a pozoroval posádku kolem kormidla.

„Johne, co přesně u námořnictva děláš, jestli se můžu zeptat?“

Chris zvedl obočí. „Určitě. Pracuju v útvaru námořnictva pro zvláštní vyšetřování.“

„Není to jedna z těch skupin, co zabíjí hlava nehlava, že ne?“

Clay se zasmál. „Ne. My vyšetřujeme mimořádné záležitosti, které překračují běžné námořní operace.“

„A co teda přesně vyšetřujete?“ byl zvědavý Lee.

„Většina z toho je tajná, ale typicky jde o to, že nefunguje nějaký systém nebo jsou problémy v komunikaci. Třeba když máš dva systémy a jejich frekvence se překrývají, a pak jsou s tím potíže. Docela nudné záležitosti.“

Lee se usmál: „Vyprávět to na koktejlové party, bude to znít skoro stejně nudně jako to, co dělám já.“

Clay se zazubil: „No, jestli na sebe na nějaké narazíme, rád si tvoje historky poslechnu, když si poslechněš ty moje.“

„Domluveno,“ pravil se smíchem Lee. „V každém případě je fajn mluvit pro změnu s někým technicky založeným. Myslím, že svůj tým tou ajťáckou řečí dost často nudím.“

„Není divu,“ přikývl Clay. „Vždyť to, na čem pracujete, je šílený projekt.“

„Jo, to je,“ souhlasil Lee. „Co začaly ty překlady, nabralo to všechno pekelný spád. Nečekali jsme, že to půjde tak rychle, ale máme z toho hroznou radost. Měli jsme strach, že to bude naopak, teda hlavně Alison.“

Clay přikývl a podíval se z okna ven, kde rozmlouvali Alison a Chris.

„Poslyš,“ pokračoval Lee. „Ohledně Alison, to je skvělá holka. Jen má ochranné sklony, zvláště u Dirka a Sally. Měla s námořnictvem hrozně špatné zkušenosti, jednou ji příšerně vypekli, a tak nebyla zrovna nadšená, že do toho musí znovu.“

„Rozumím.“

„A taky je chytrá jako liška,“ dodal Lee a vesele na něj mrknul: „Takže si dávej pozor.“

Clay se usmál: „Budu ve střehu.“

Vtom oslovil Claye kapitán Emerson. „Začínají se nám zvedat vlny.“ Otočil se dolů k Leemu: „Mladíku, máte nějakou představu, jak dlouho to může trvat?“

„Ne, pane,“ odpověděl Lee. „To bude otázka spíš pro Ali a Chrise.“

Alison se podívala z hodinek na Chrise. „Vrátí se, vid’?“

„Zatraceně v to doufám,“ zamžoural.

Za nimi se otevřely dveře. Oba se otočili a uviděli vycházet Emersona s Clayem. Emerson se znovu rozhlédl po hladině a přistoupil k Alison. „Madam, nějaké zprávy od delfínů?“

„Zatím ne.“

„No, na moři se začínají zvedat vlny. Kdyby příliš zesílily, nebudeme tu moct zůstat.“

Zdvihla obočí. „Myslíte jako, že budeme muset odplout?“

„Obávám se, že ano.“

„Nemůžeme odjet bez nich!“

„Madam, chápu vás, ale pokud půjde do tuhého, nebudu mít jinou možnost než zvednout kotvu. Nemohu riskovat bezpečnost ostatních pasažérů.“

„Kolik máme času?“ zeptala se.

„Těžko říct. Jestli se budou podmínky dál zhoršovat tak rychle jako doteď, odhaduju hodinu, možná dvě.“

Alison to zjevně znepokojilo. Přikývla a odvrátila se od kapitána zpátky k vodě. Pátrala po nějakém náznaku, že se Dirk a Sally vrátili.

Když vykročili zpátky k můstku, Clay se na Emersona významně podíval. „Nezdá se vám na tom počasí něco divného, kapitáne?“

„Co máte na mysli?“ opáčil Emerson a ohlédl se zpátky na moře.

„No, proud je čím dál silnější, ale nefouká vítr a obloha je bez mráčku.“